

Neka bude svjetlo

Kada dijete ugleda svjetlo svijeta, tada je to nešto silno pozitivno i u pravilu velika sreća za roditelje i cijelu obitelj. Ne samo dječji smijeh, već i prvi dječji plač obećava budućnost. Dijete napušta taman prostor majčina tijela i kreće u svjetlo. Dolazimo iz tame, ali idemo u svjetlo. „Neka bude svjetlo!“ kaže Bog na početku svijeta. (Post 1,3). To je prva riječ. Svjetlo je život. Bog je prijatelj života. Zato želi da ugledamo svjetlo svijeta te dopustimo da istina izađe na svjetlo, da nas prosvjetljuje i obasjava, grije i liječi. No mrak nije jednom zauvijek iza nas, kad ugledamo svjetlo svijeta. Ne ostajemo ga pošteđeni.

Ja sam svjetlo svijeta

To vrijednije je da mi kao kršćani možemo imati pozitivnu perspektivu.

Prije dvije tisuće godina Isus Krist je ugledao svjetlo svijeta. On je došao tu gdje smo mi, gdje se pravednike prezire i tovari im se križ na leđa.

Ali on se nije izmakao tami, nego joj se izložio. I otada svijetli jedno svjetlo i ne prestaje svijetliti. I zato on može reći:

**Ja sam
svjetlo
svijeta.
Tko ide za
mnom
neće hoditi
u tami,
nego će
imati
svjetlo
života.**

Što to konkretno znači? Ljubav je kao svjetlo, koje grije, kao snaga koja nas čini svijetlima, kao energija koja nas ispunja radošću. Svjetlo omogućuje orijentaciju. Isus želi svojom vlastitom osobom postići da ljudi koji su uz njega, svaki pojedinac, više ne moraju hoditi u tami, u bezizlaznosti. Ako je svjetlo dubok simbol za to da nam se oči otvaraju, da gledamo naprijed, da zadobivamo perspektivu za svoj život, tada su mrak i tama suprotnost tomu. Svjetlo je ljubav, tama je strah. Moramo se uvijek iznova odlučivati: Dopuštamo li da nas strah pobjeđuje, ili se pouzdajemo u ljubav?

Isus nas želi ohrabriti da vjerujemo u ljubav, kada kaže: Ja sam svjetlo. Kolikogod je pogled na svijet tako mračan, kada smo užasnuti što moramo gledati kako život ne izgleda ništa drugo nego borba na život i smrt, kada svaki dan moramo gledati kako se sebični lukavci bez savjesti probijaju i siju strah – tada sam ja ono mjesto na kojem možeš otkriti da je usred toga hladnoga i sebičnoga svijeta unatoč svemu moguće živjeti i njegovati mali ali ipak beskrajno jak oblik ljubavi.

Moguće je postati i ostati čovječan u svijetu koji izgleda tako neljudski. On je to u svom životu i u svojoj osobi pokazao: Moguće je protiv svega toga, što inače viđaš, protiv gladi i brutalne sebičnosti, koja izrasta iz gladi, protiv duboka nepovjerenja uspostaviti nutarnju velikodušnost i razumijevanje za zajedničko dijeljenje.

Isus je ostavio taj trag svjetla. I taj se trag svjetla kroz stoljeća nije izgubio.

*Što to znači za nas, da Isus želi biti naše svjetlo?
Koji trag svjetla njegova života nam najviše govori?*

Sveta Lucija, čije ime dolazi od latinske riječi „lux“ (svjetlo)

**Sveta Lucija
svetica je svjetla**

Bio je izvještaj u jednom časopisu, koji nas je upozorio na svetu Luciju. Manje se govorilo o samoj svetoj Luciji, a više o tradicijama vezanim u njezin blagdan 13. prosinca u Skandinaviji i južnoj Italiji. Zanimljivo je da sveta Lucija ima s jedne strane tako veliko značenje u zemljama, u kojima u to doba godine često nema pravoga svjetla, te s druge strane u zemlji u kojoj je čak i zimi toplo i sunčano.

Kada smo postali majka i otac, bavili smo se razmišljanjima, koje bismo tradicije htjeli prenijeti našoj djeci. I odjednom smo se opet sjetili onoga što smo čitali o svetici svjetla. Iako naše kćeri ne hodaju s vijencem svjetla ujutro kroz kuću, ipak se toga dana svjetlu posvećuje posebna pozornost. Svjetlu kao znaku nade u tamnim trenucima, koje možda i mi kao obitelj ili pojedinačno uvijek iznova doživljavamo.

Dana 13. prosinca iz godine u godinu palimo veliku svijeću od pčelinjega voska, koja nas – dok gori - prati svojim svjetlom i podsjeća na to kao i mi možemo biti svjetlo u životu. Pitanje, činimo li nekomu u nevolji dobro – donosimo li svjetlo, ne prati samo odrasle. Kao obitelj razmišljamo o tome, razgovaramo o neizrecivoj nepravdi, koja se događa u cijelom svijetu, i ohrabrujemo jedni druge, da jedni drugima budemo svjetlo svojim životom, svojom pomoću, svoji slušanjem. Često su to male stvari koje mogu rasvijetliti život nekog čovjeka. Na to nas podsjeća sveta Lucija, podsjeća nas advent.

Biti jedno drugomu svjetlo

Kažem ti dobru riječ.

Ohrabrujem te.

Učinim ti neku uslugu, prije no što me za to zamoliš.

Zahvaljujem ti za nešto što ti smatraš po sebi razumljivim.

Pohvalim tvoje jelo.

Zanimam se za tvoj posao.

Nazovem te.

Prepuštam ti vrijeme koje trebaš za svoj hobi.

Ne kritiziram sve na tebi.

Divim se tvojem cvijeću.

Darujem ti svoje povjerenje.

Previđam nezgodu uslijed tvoje nespretnosti.

Ne shvaćam svaku tvoju riječ doslovno, ne stavljam svaku tvoju riječ na vagu za zlato.

Ne pamtim ti nešto loše.

Raščišćenu krivnju ne podgrižavam opet iznova.

Odvažujem se na prvi korak prema novom početku.
 Molim za oprostjenje.
 Molim se za tebe.
 Napišem ti pismo.
 Kažem ti kako je dobro što postojiš.
 Dajem ti osjetiti da sam tu za tebe.
 Vidim dobro koje se krije u tebi.
 Stojim uz tebe.
 Smiješ biti takav kakav jesi,/takva kakva jesi/
 jer si mi vrijedan/ jer si mi vrijedna.

Kako želimo biti svjetlo jedno drugomu u ovom adventu?

Majko Božja, upali svjetlo!

Riječi oca Josefa Kentenicha:

„Muž i žena trebaju opet svijetliti svjetlom vjere. U svjetlu vjere trebaju učiti gledati današnje svjetsko zbivanje, u svjetskom zbivanju vidjeti ruku Svemogućega, Sveprisutnoga. Odvijeka Bog je zacrtao plan, i taj se plan dio po dio provodi, iako se čini, kao da je dragi Bog ošao spavati i prepustio svijet čisto đavolskim silama.

Bilo je to u Americi. Negdje u preriji stanovala je na osami jedna obitelj. Iznenada u noći dijete se probudilo. Nešto je teško sanjalo i zamolilo je majku: „Upali svjetlo!“ Majka ustane, zapali svjetlo, pomalo nevoljko. Nakon nekog vremena opet isti doživljaj. Na kraju Majka udovolji djetetovoj molbi, ostavi svjetlo da gori. Nije potrajalo dugo, netko je pokucao na vrata. Putnik samac se izgubio. Molio je da mu Majka Božja pokaže neki putokaz. I ona je to učinila. Kako? Preko djeteta, koje je poželjelo da se upali svjetlo.

Majko Božja, upali svjetlo, upali svjetlo vjere svima koji ovdje dolaze u dodir sa svetištem: svjetlo vjere, svjetlo vjere u Providnost, da razumiju smisao današnje svjetske povijesti!“

Utemeljiteljeve riječi u Maria Rast 1950.

*Upalimo svjetlo svijeće i recimo Majci Božjoj i njezinu Sinu,
gdje i za što ili za koga trebamo svjetlo.*

